

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

23 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătorei Bălți din 07 noiembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 februarie 2018, declarate de avocații Aliona Rusnac și Ion Rohac, în numele inculpatului

*Rusu Ian XXXX, născut la
XX XXXX XXXX în s. XXXXX, r-nul XXXXX, locuitor al
mun. XXXX, str. XXXXX XX, cetățean al R. Moldova,
condamnat anterior prin:*

*1) sentința Judecătorei Bălți din 27.02.2017 în baza
art. 264 alin. (2), 90 Cod penal la 2 ani închisoare, cu
privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe
un termen de 3 ani, cu suspendarea condiționată a
executării pedepsei cu închisoare pe un termen de probă
de 2 ani.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare, 07.06.2017 – 07.11.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>01.12.2017 – 07.02.2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>05.04.2018 – 23.05.2018.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Bălți din 07 noiembrie 2017, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Rusu Ian a fost condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei numite conform sentinței Judecătorei Bălți din 27 februarie 2017, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 2 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții vătămate Delinschi Ion prejudiciul material de 2000 lei

2. Instanța de fond a constatat că la 15 mai 2017, orele 22:25, inculpatul Rusu Ian, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se pe str. Dubinovschi, mun. Bălți, care potrivit art. 131 Cod penal se atribuie la loc public, din intenții huliganice, încălcând grosolan și demonstrativ ordinea publică, exprimată prin o vădită lipsă de respect față de societate, regulile sociale și morale de conviețuire, comportare în societate, acțiunile care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obraznicie deosebită, însoțită de deteriorarea bunurilor, în văzul mai multor persoane, s-a apropiat de automobilul VAZ 2109, număr de înmatriculare XXXXX, ce-i aparține lui Delinschi Ion și care era parcat în apropiere, la intersecția străzilor Dubinovschi și Herson, mun. Bălți, fără nici un motiv, a început să lovească cu pumnii în capota mașinii, apoi a spart parbrizul cu o sticlă de votcă, acțiunile lui fiind stopate de proprietarul automobilului, Delinschi I.

Instanța a reținut că, inculpatul a solicitat examinarea cauzei pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, recunoscând fapta imputată și declarând că, fiind beat, aflându-se pe stradă, în văzul mai multor persoane, ceva „la apucat” și fără nici un motiv, a început să lovească cu pumnii și cu o sticlă ce o avea în mână în automobilul VAZ 2109, deteriorând capota mașinii și spărgând parbrizul, apoi a încercat să fugă, însă a fost prins de stăpânul automobilului și predat poliției. Intenționează să repare prejudiciul cauzat.

Deoarece, vinovăția inculpatului este confirmată prin probele administrate, instanța i-a încadrat acțiunile în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, ca huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică și prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obraznicie deosebită.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 85 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că inculpatul a recunoscut vina, anterior a fost judecat prin sentința Judecătorei Bălți din 27.02.2017 pe art. 264 alin. (2), 90 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea dreptului de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare pe un termen de probă de 2 ani, respectiv infracțiunea imputată fiind săvârșită în termen de probă.

Or, conform art. 90 alin. (10) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în termenul de probă o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85 Cod penal.

Potrivit art. 85 Cod penal, dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în

cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Astfel, instanța a concluzionat că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin izolare de societate, urmând a fi adăugită parțial la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentință anterioară a Judecătorei Bălți din 27.02.2017.

Totodată, instanța a conchis că acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, în mărime de 2.000 lei, este fondată și pasibilă pentru a fi admisă integral.

3. Avocatul Aliona Rusnac a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativa de libertate.

Apelanta a invocat că la caz este prezentă căința sinceră a inculpatului, cauza penală s-a examinat în procedură specială în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, ultimul a conlucrat cu organul de urmărire penală, a recuperat integral prejudiciul și partea vătămată nu are careva pretenții.

În cazul dat, prevederile art. 90 Cod penal trebuie să fie aplicate, deoarece numai o așa pedeapsă își va atinge scopul pedepsei penale - restabilirea echității sociale, corectarea și corijarea inculpatului.

Circumstanțele cauzei permit instanței de a-i da o șansă inculpatului pentru a demonstra că a conștientizat cele comise, și poate să nu fie privat de libertate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 februarie 2018, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vinovăția în cele incriminate, prin cerere solicitând examinarea cauzei în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond a dat deplină eficiență dispozițiilor art. 61, 75, 76, 77 Cod penal, a ținut cont de scopul pedepsei penale întru restabilirea echității sociale, de corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, de personalitatea inculpatului, care anterior a fost condamnat prin sentința Judecătorei Bălți din 27.02.2017, conform art. 264 alin. (2), 90 Cod penal, la o pedeapsă cu închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare pe un termen de probă de 2 ani, iar infracțiunea imputată a săvârșit-o în termen de probă, respectiv pentru inculpatul condamnat anterior n-a fost o lecție, dar și-a continuat activitatea infracțională.

Potrivit art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților cât și din partea altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de fond corect a reținut că reeducarea și corectarea inculpatului este posibilă doar prin izolarea lui de societate, aplicându-i pedeapsa cu închisoare,

deoarece acesta, după pedeapsa închisorii cu suspendarea condiționată a executării ei stabilită anterior pentru o infracțiune comisă din imprudență, nu a mers pe calea corijării, dar a comis în termenul de probă o infracțiune cu intenție directă.

Astfel, instanța de judecată întemeiat a adăugit parțial la pedeapsa aplicată prin noua sentință, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Bălți din 27.02.2017.

Împrejurările cauzei just au determinat instanța de fond la numirea inculpatului a pedepsei cu închisoare în limita sancțiunii normei penale.

Urmează a fi respinsă solicitarea apărării privind stabilirea unei pedepse mai blânde, deoarece pedeapsa aleasă de către instanța de fond este în strictă corespundere cu normele imperative ale legii penale, în special cu prevederile art. 85 Cod penal, care prevede expres că instanța de judecată adaugă în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

La fel, este neîntemeiat argumentul apărării că instanța nu a ținut cont că inculpatul a recunoscut vina și se căiește sincer de cele comise, solicitând examinarea cauzei în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, a recuperat integral prejudiciul și partea vătămată nu are careva pretenții, deoarece aceste circumstanțe au fost luate în considerație la stabilirea pedepsei. Infracțiunea de la art. 287 alin. (1) Cod penal, în care se învinuiește inculpatul, prevede pedeapsă cu închisoare de până la 3 ani. Astfel, instanța de judecată nu a aplicat cea mai aspră pedeapsă prevăzută de lege.

5. Avocatul Aliona Rusnac a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate.

Recurentul a indicat că instanțele de fond și de apel nu au luat în considerație motivele invocate de apărare.

La caz, este prezentă căința sinceră a inculpatului, cauza penală s-a examinat în procedură specială în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, ultimul a conlucrat cu organul de urmărire penală, a recuperat integral prejudiciul și partea vătămată nu are careva pretenții.

Nu s-a ținut cont de prevederile art. 7, 75-88 Cod penal.

În cazul dat, prevederile art. 90 Cod penal trebuie să fie aplicate, deoarece numai o asemenea pedeapsă își va atinge scopul pedepsei penale - restabilirea echității sociale, corectarea și corijarea inculpatului.

Corectarea inculpatului este posibilă fără privarea lui de libertate.

În drept, recursul este fondat pe *art. 427 alin. (1) pct. 12*) Cod de procedură penală.

5.1. Avocatul Ion Rohac, la fel a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii menționate și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat că respectiva cauză penală a fost examinată în procedură simplificată, aceasta fiind dictată de către inculpat prin solicitarea sa de recunoaștere integrală a vinovăției, însă această abordare a stărilor de fapt și de drept nu numai că

sunt în contradicere cu circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, dar și contravin normelor legale.

Inculpatul nu a conștientizat la justa valoare toate consecințele de ordin juridic ale procedurii judiciare impuse lui de către acuzare prin intermediul apărătorului numit din oficiu.

Prin impunerea procedurii simplificate de examinare a cazului dat, inculpatul, și-a stabilit dinainte pedeapsa penală legată numai cu privarea sa de libertate când sancțiune infracțiunii imputate lui prevede sancțiuni de pedepse alternative.

Așa-zisul acord de recunoașterea a vinovăției nu a fost înțeleș până la capăt de inculpat, și ce ar însemna pentru el o asemenea tranzacție, iar colaboratorii PG au interzis subalternilor săi de a mai recurge mai departe la procedura încheierii unor asemenea acorduri.

Instanțele judecătorești au încălcat mai multe drepturi constituționale și libertăți fundamentale ale inculpatului.

Recuperarea de el a tuturor prejudiciilor cauzate de ordin material, dar care a fost neglijată de către ambele instanțe, deoarece ambele instanțe au încasat în mod repetat și neîntemeiat această sumă, prin ce au admis integral acțiunea civilă care fusese remunerată încă din faza urmăririi penale.

Deasemenea greșit au fost calificate acțiunile inculpatului prin prisma semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, care contravin circumstanțelor de fapt și de drept al cauzei, deoarece ele au avut la baza lor amplasarea din partea victimei a mijlocului de transport pe teritoriului locului pustiu de parcare, dar cu instalarea automobilului său pe porțiunea teritoriului menit și predestinat pentru deplasarea pietonilor și ca o ripostă din inculpatului adusă lui Delinschi I. asupra acestui fapt și refuzul categoric al acestuia de a da automobilul puțin înapoi, cu eliberarea trotuarului, a adus la declanșarea litigiului dintre ei, fiind amplificat de aburii alcoolului inculpatului.

Circumstanțele de fapt și de drept probate prin declarațiile victimei și a martorilor, denotă că organul de urmărire penală greșit a concluzionat despre comiterea unui act de huliganism agravat din cauza lipsei motivului acestor acțiuni, după cum și a locului de comiterea a acestuia, loc care diferă, ba pe str. Dubinovschi, ba la intersecția acesteia cu str. Herson, ba pe teritoriului locului de parcare a automobilelor, dar toate nu se încadrează în elementele constitutive de huliganism și mai ales agravat, de parcă inculpatul s-ar fi exprimat în adresa părții vătămate cu cuvinte necenzurate, sau ar fi comis alte acțiuni jignitoare.

Nu au fost stabilite cu certitudine nici alte elemente constitutive ale infracțiunii imputate, cum ar fi loc public și intenția inculpatului în comiterea acțiunilor de huliganism din motiv că în afară de circumstanțele de drept stipulate de art. 131 Cod penal, sunt lămurite și în art. 133 Cod penal.

În așa mod este dovedit faptul încadrării greșite a acțiunilor inculpatului.

Ambele instanțe au neglijat existența relațiilor de concubinaj a inculpatului, acesta având la întreținere o fiică, or, prezența la concubina ultimului a unei boli incurabile ce a provocat decesul acesteia, care a parvenit la data de 21.02.17, adică între ultimele ședințe în instanța de apel, în urma cărui fapt fiica minoră a rămas fără

tutore, fiind completamente abandonată, fapt dovedit prin anexarea la prezentul recurs a copiilor certificatelor respective, dar și prezența bolilor incurabile la tatăl inculpatului care nu-i în stare să fie tutore nepoatei sale.

În acest context apare fireasca întrebare de scopurile concrete pe care ambele instanțe le-a urmărit, motivând, așa-zisa unica pedeapsă legată de privațiune de libertate numită inculpatului și cui i-au fost comise suferințe fizice, inculpatului sau fiicei acestuia?

În drept, recursul este bazat pe temeiurile din art. 427 Cod de procedură penală - *cauza respectivă a fost examinată contrar prev. art. 30 CPP; instanța a admis o eroare gravă de fapt, ce a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele constitutive ale infracțiunii imputate; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatei A. Rusnac (*pct. 5. din decizie*) este fondat în drept pe *art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală*, care prevede următorul temei - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, iar recursul avocatului I. Rohac (*pct. 5.1. din decizie*), este bazat în drept pe art. 427 Cod de procedură penală - *cauza respectivă a fost examinată contrar prev. art.30 CPP; instanța a admis o eroare gravă de fapt, ce a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele constitutive ale infracțiunii imputate; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, avându-se în vedere probabil art. 427 alin. (1) pct. 2), 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, că instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art.30, 31 și 33, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, în recursurile respective, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile concrete de drept și esența circumstanțelor că instanța nu a fost compusă potrivit legii, că au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33 Cod

penal, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la prescripțiile din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că nu au fost întrunite elementele infracțiunii, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi, în asemenea caz, încadrarea corectă a faptei comise, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că aceste recursuri nu întrunesc condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurență.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că toate temeiurile specificate în recursul ordinar al avocatului I. Rohac, cât și cel indicat în recursul ordinar al avocatei A. Rusnac - *art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală*, nu au fost invocate de apărare și în apel, deci nu au niciun suport juridic, fiind neîntemeiate, astfel (*pct. 3. - 5.1. din decizie*).

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele privind pedeapsa aplicată inculpatului, invocate în recursurile de pe rol, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite în aspectul vizat (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just au luat în considerare că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer, însă a comis o infracțiune intenționată în termen de probă fixat prin sentința anterioară, argumentat ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75, 85 alin. (1), (3), 90 alin. (10) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. În cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în termenul de probă o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85 Cod penal. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată (*pct. 1., 2., 4. din decizie*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2. și 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl

propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4., 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent privind pedeapsa aplicată inculpatului, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarat de avocații Aliona Rusnac și Ion Rohac, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 07 noiembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 februarie 2018, în privința inculpatului Rusu Ian XXXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 iunie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco